

בא וראה, כיון שנכנסת שבת ונטמנת אותה מדורה, כל האשים של האש הקשה נטמנות ונכנעות, ואפלו אש הגיהנם והרשעים שבגיהנם יש להם מנוחה, וכלם מעלה ומטה יש להם מנוחה. כשיוצאת שבת וישראל מברכים על האש, אז יוצאים כל האשים שטמונים, כל אחד ואחד למקומו. וכדי שלא לעורר אש אחרת, כתוב לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת, והרי פרשה, ואש המזבח למה?

א"ל כשנכנסת שבת, כרוז קורא בכל הרקיעים: התפקנו מרפכות, התפקנו מחנות כנגד רבונכם. אז יוצאת רוח אחת מצד הדרום, ואותה רוח נפרשת על כל אותם חילות ומחנות של צד ימין, ומתלבשות בו, ואותה רוח נקראת לבוש כבוד של שבת. אז השלחנות של העולם הזה מתקנות בהיכל אחד. אשרי חלקו של אותו אדם שסדור שלחנו נראה שם פראוי, והכל עומד מתקן בלי בושה, איש כפי כחו. כשנכנסת שבת, צריכים אותו עם קדוש לרחץ עצמם משמוש החל. מה הטעם? משום שבחל רוח אחרת הולכת ומשוטטת ושורה על העם, וכשרוצה אדם לצאת מאותה רוח ולהכנס ברוח אחרת קדושה עליונה, צריך לרחץ עצמו כדי להשרות עליו אותה רוח עליונה קדושה.

בא וראה הסוד העליון של הדבר. כל אותם ששה ימים (עמוד הדבר של הכל) נאחזים בסוד של נקדה קדושה אחת, וכל הימים אחוזים בו. ויש ימים אחרים שעומדים מבחוץ בצד האחר,

תא חזי, כיון דעאל שבתא, ואתטמר ההוא מדורא, כל אשין דאשא קשיא אתטמרו ואתכפיין, ואפילו אשא דגיהנם, וחיביין דגיהנם, אית לון נייחא. וכלא תתא ועילא אית להו נייחא. פד נפק שבתא, ומברכין ישראל על נורא, כדין נפקין כל אשין דמתטמרון, כל חד וחד לאתריה. ובגין דלא לאתערא אשא אחרא, פתיב (שמות לה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת, והא אוקמוה, אשא דמדבחה אמאי.

א"ל פד עאל שבתא, פרוזא קרי בכולהו רקיעין, אתתקנו רתיכין, אתתקנו משריין, לקדמות מאריכון. כדין נפיק חד רוחא מסטרא דדרום, וההוא רוחא אתפרש (דף ר"ד ע"א) על כל אינון חילין ומשריין דלסטרי ימינא, ואתלבשן ביה, וההוא רוחא אקרי לבושא דיקר דשבתא. כדין פתורי דהאי עלמא, מתתקנו בחד היכלא. זפאה חולקיה דההוא בר נש, דסדורא דפתוריה אתחזי תמן כדקא יאות, וקיימא כלא מתתקנא, בלא כסופא, אינש כפום חיליה.

פד עאל שבתא, אצטריכו אינון עמא קדישא לאסחאה גרמייהו משמושא דחול, מאי טעמא. בגין דבחול, רוחא אחרא אזלא ושטיא ושרא על עמא. וכד בעי בר נש לנפקא מן ההוא רוחא, ולאעלא ברוחא אחרא קדישא עלאה, בעי לאסחאה גרמיה, למשרי עליה ההוא רוחא עלאה קדישא.

תא חזי רזא עלאה דמלה, כל אינון שית יומין, (נמא מלה דכלא) אתאחדן ברזא דחד נקודה קדישא, וכלהו יומין אתאחדן ביה. ואית יומין אחרנין, דקיימין לבר בסטרא אחרא. ואית יומין אחרנין, דקיימין לגו מעגולא קדישא, ואתאחדן